

Keho kantaa väkivallan jälkiä

Julkaistu: 10.5.2011 lehdessä osastolla Kulttuuri

Marja Hannula

Tanssi. Kun teos ruotii lähisuhdeväkivaltaa ja lisäksi neljällä eri taidemuodolla, katsoja odottaa katastrofia. Mitä vielä! Jo [Ninni Perkon](#) Jälkien ensimmäiset kohtaukset tyrmäävät ennakkoodotukset.

Valot paljastavat lavalla kaksi hahmoa: Nina Mamia on väkinäisesti hymyilevä nainen, joka on panssaroitu pahvisella iltapuvulla. Pää puhuu, yhteyttä kehoon ei ole. Tiia Vainosen hauraampi hahmo kakoo samoja runon säkeitä kuin Mamia, mutta liike on fyysisempää.

Toinen kohtaus rakentaa narratiivia: he ovat äiti ja tytär. Nauhalla lapsi kertoo kokemuksistaan. Äitihahmo on kuin tikun niellyt.

Väkivallan jälki, olipa se sitten fyysinen tai henkinen, on nykyään jo jonkinlainen jaettu, yhteiskunnallinen kokemus. Ehkä siksi sen tulkitseminen dramaturgian ehdoin tarinan kontekstissa toimii hyvin. Äiti-tytär-suhteen lisäksi tuttuutta löytyy lavastuksesta: diaprojektori heijastaa seinälle valokuvia suomalaisesta mökkimaisemasta, taustakankaana on iso tilkkutäkki.

Tapahtuneen aistii, mutta väkivallan teko tai tekijä puuttuu. Vähitellen alun kuvittaminen väistyy tanssin tieltä ja keskiöön tulee ihmiskeho.

Mamia ja Lappalainen ovat vahvoja tanssijoita, jotka ovat taatusti työstäneet hahmojaan kauan. Heidän vastavuoroisuutensa tekee Jäljistä pakahduttavan teoksen.

OIKAISU

Tiistaina 10. toukokuuta sivulla C2 olleessa Jäljet-tanssiteoksen arviossa kesken jutun Tiia Vainosen sukunimi vaihtui virheellisesti Lappalaiseksi